

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztálvozás

343. 121.5

Szerző:

Cím: *A nagy város - kis bűnösei*

Forrás:

A Nép

Bp.
(Hely)

1922. 7/15
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

A nagy város - kis bűnösei

Q pesti gyerek - A szőke kis Mancsi - A gyermekbíródságon

— 'A NÉP tudósítójától' —

A «pesti» gyerek az utcán nő fel. Alig kezd guggolni és piciny lábaival lipegni, mikor már apja és anyja magára hagyja, mert meg kell keresni a mindennapi kenyeret. Először a szobába zárják, később kénygillik előtte a lakás ajtaja és a kis 4 éves szerencsétlen teremtés kibámul a nagy mindenségbe — és kint van az utcán. Innen kezdődik a külváros gyermekének tulajdonképeni élete. Fogócskát játszik, hólabdázik, később már golyózik, megismeri a pénzt és a guruló ördögre ülve száguld a bűnök között — a börtönig.

Sóhajok rebbennek felém a sötét előszobában s a körben állított faszékeken összekucorogva ülnek a nagy oltárváros kis vádlottjai. Bent a szobában egymás mellé sorakoznak a gyerekek, akikre az életszara már rájrecesent. Összekuszáll haj, mosdatlan arc, rongyos ruha, fedetlen lábszár s rongyokba burkolt láb. Ők a bűnösök.

Ezeken meglátszik, hogy nem sokáig simogatta őket az anyjai kéz és nem intette jóra az apa szava. Ők az utca gyermekei, akik lelkükben ugyan angyalok, de külsőleg, mivel anyjuktól vagy részben

anyjuktól örökölték a bűnt, az igazságos bíró ujjal mutatva rájuk és mondja — **LOLVAJOK.** Meghaló jelenetek. Mikor az ember szétnéz köztük, nem büntetni akar, hanem, ha gazdag volna s a picinyek szívét, melyet az élel mostohaasága jégkéreggel vont be, jel akarja melegíteni. Nézd Pista, vagy te szőke kis Mancsi, gyere. Szeretném őket vezetni oda, ahol karácsonykor a Jézuskát várják és mikor ránté lövelni a nap első életadó sugarait tanítani, tájlatok az az igazi boldog élel.

Ezek, kik itt állnak, mint kis csavargók, tolvajok és betörők — születte őket a nyomor és nevelte a világváros... Az első deklivens egy 11 éves feketehajú, vézna teremtés. Apja gyári munkás volt, a gyárból azonban, mivel lopott, elbocsátották, most börtönben ül.

A 11 éves gyerek úgy áll bírói előtt, mint egy konok bűnös, aki azt sem bánja már, hogy ha kimondják rá a halálos ítélel. Szép szavakkal szólnak hozzá:

— No, kis fiam, hisz te nem is vagy olyan rossz.

— Miért követted el ezt a bűnt? Nem szép ám ez, lopni ilyen szép gyerekeknek, aztán nem szégyelled majd társaid előtt, akik talán csafolni fognak ezért. Látod,

ott jenn a Jézuska, annak örangyala, hogy sír, mikor látja, hogy te más dolgá-hoz nyulsz. Légy jó. Valld be, hogy miért követted el bűnödét és ki tanított ki erre? — A felelel soká késelt... S mikor kimondta az első szót, szinte szörnyűködbe tántorodtam neki a falnak.

— Az apám.
Nagyobb és szörnyűbb ez mindennél. Mert nem az a bűnös, az az ártatlan gyermek, aki most itt áll, ő csak az áldozat s látom ezen a gyereken azt a rémes csalódást, amelyből semmi sem fogja őt egész életén keresztül kigyógyítani.

Nem sokat lopott, 300 koronát. Mikor senki sem látta, besurrant az utcájukban lévő egyik zöldséges kofa üzletébe, mialatt az vezető szolgálta ki, ő közelébe lopórtól

s költénye zsebedből két papírdarabot lopott el, amelyre az volt írva, hogy 100 korona.

— Javítóintézetbe kell küldenit — mondja a másik vádlottnál, aki B ő s k e névre hallgat — a bíró. A kis ártatlan lélel egy napon meguntá otthon a szörnyű szenvedést, nem bírta nézni, hogy hogy veri véresre édesapja az ő anyját. Egy napon magára terifelte anyja nagykendő-jét, amit épp szombaton váltottak ki a

zalogházból s a kis karlonruhába bujtolt angyal, mikor az az ég párnái véletlenül kiszakadtak s a fekele pesti házak falára jehér hó hullott, neki indult a nagy világító osznak s őt nap óta az utcán kóborog. Köhög. Arcára rá van írva, szegény belegség összes jelei. A ludókor, amely végzele lesz.

Az anyja, aki elsőör szörnyű brutálisan viselkedik, akinek arcáról asszonyi állatias durvaság lákrö-ződik le, mikor a bíró azt mondja, no Börsikém ne félj semmit, nem fogsz kikapni. elvisszünk jó emberek közé, kapsz liszta agyacska, meleg kávét és jehér kenyeret és az eddig durva anyja lelkéből felszabadul az igazi anyjai érzel, odarohan gyerme-

kéhez, össze-vissza esőkolja és fennhar-gon kiabálja...nem, nem, nem engedem!

S a gyerek, a kis ártatlan angyal, anyja nyakába csüng és sírva hagyják el kis bűnök igazságot osztó szobáját. Mert akik itt itélkeznek, azok csupa szív-lelel emberek, nem bottal vernek, hanem intő szóval simogatják meg a kis testnek ártatlan lelkét és szinte, láthatatlanul azt kézenfogják és mesélnék nekik szé-pel, jól, ami Istennek és embernek kedves.

Egy meglemett rendőr kézenfogva vezet egy újabb kis bűnöst a főtanácsos elé, egy buzaszemel, — amelyik véletlenül a mindent összemorzsoló kövek közé esett.

— Hát te mit csináltál, Bandi fiam? Attól loptál, aki neked a mindennapi kenyeret adja. Nem félsz fiam, hogy meg-ver az Isten? — S itt mesébe kezd a taná-csos. A mese elhangzik, s a gyerek sírva esik térdre, két kezét összekuculolja, s a kis lakatos inas szájából elhangzik a szó:

Bácsi kérem, nem leszek többet rossz... A Janesi mondta, hogy lopjam el azt a rézdarabot, azt eladjuk és moziba megyünk a pénzre.

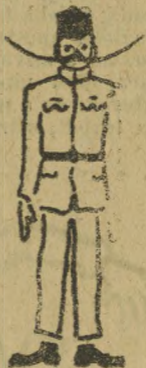
A rendőrlanácsos hozzá megy, meg-
simogatja a kis szurtos nebuló fejét. Ez a
kéz nem ver, hanem áldást oszt, s mikor
a gyermek homlokán elhuzza, jószágot oszt-
fogató kezét, felemeli a gyerek fejét...

— Látod Bandi fiam, én még ez egyszer
megbocsátok neked, mert a jó Isten is
megbocsát, de ha mégegyszer megtudom,
hogy rossz vagy és a Janesi szavára hall-
gatsz, akkor elveszlek té-
ged azoktól a jó embe-
rektől, akik téged szeret-
nek és gondoznak.

Bandi még egy da-
rabig sir, mialatt a la-
nácsos újabb gyereket
hallgat ki, egyszerre csak
odarohan, többször meg-
esókolja a kezét s mint
akit puskából lőttek
volna ki, rongyos sap-
káját fejére vágja, ki-
rohan a szobából.

Egy egész élet, egy
világáros gyermekei-
nek drámája játszódott
le szemem előtt s mialatt
én is távozom arról a helyről, amelyet
gyermekbíróságnak hívnak, a jelzőtáblát
szeretném átfesteni és azt írni oda:

— Szeretet, béke és megbocsátás.

Jámbor Dezső